

2. neděle postní rok C (2025)

1. čtení – Gn 15,5-12.17-18

Bůh uzavírá s věřícím Abrahámem smlouvu.

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Bůh vyvedl Abráma ven a pravil: „Pohlédni na nebe a spočítej hvězdy, můžeš-li je spočítat!“ – a dodal: „Tak (četné) bude tvé potomstvo!“ (Abrám) Hospodinu uvěřil, a ten ho za to uznal za spravedlivého. (Znovu) mu pravil: „Já jsem Hospodin, já jsem tě vyvedl z Uru Chaldejců, abych ti dal tuto zemi do vlastnictví.“ (Abrám) řekl: „Pane, Hospodine, podle čeho poznám, že ji dostanu do vlastnictví?“ (Bůh) mu řekl: „Vezmi pro mě jalovici, kozu, berana, všechny tříroční, pak ještě hrdličku nebo holoubě.“ (Abrám) mu přinesl všechna tato zvířata, rozpůlil je a položil jednu polovici proti druhé, ale ptáky nerozpůlil. Dravci se slétali na mrtvá těla, ale Abrám je odháněl. Slunce se sklánělo k západu, když Abrám upadl do hlubokého spánku; pojala ho hrůza a velká tíseň. Zatím slunce zapadlo, nastala tma, a hle – dýmající pec a ohnivá pochodeň přešly mezi oněmi rozpůlenými částmi. V ten den uzavřel Hospodin s Abrámem smlouvu a řekl: „Tvému potomstvu dávám tuto zemi od Egyptského potoka až k velké řece, řece Eufratu!“

Mezizpěv – Žl 27,1.7-8a.8b-9abc.13-14

Hospodin je mé světlo a má spása.

Hospodin je mé světlo a má spása, koho bych se bál?
Hospodin je záštita mého života, před kým bych se třásl?

Slyš, Hospodine, můj hlas, jak volám,
smiluj se nade mnou, vyslyš mě!
Mé srdce k tobě mluví,
má tvář tě hledá.

Hospodine, hledám tvou tvář.
Neskrývej svou tvář přede mnou,
v hněvu neodmítej svého služebníka!
Tys má pomoc, nezavrhuj mě!

Věřím, že uvidím blaho od Hospodina
v zemi živých!
Důvěřuj v Hospodina, buď silný,
ať se vzmuží tvé srdce, doufej v Hospodina!

2. čtení – Flp 3,17-4,1

Kristus připodobní nás svému oslavenému tělu.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Bratři, jednejte všichni tak, jak jednám já, a dívejte se na ty, kdo žijí podle mého příkladu. Často jsem vás na to upozorňoval, a teď to říkám se slzami v očích, že se jich mnoho chová jako nepřátelé Kristova kříže. Jejich konec je záhuba, jejich bůh je břicho a vychloubají se tím, zač by se měli stydět, mají zájem jenom o věci pozemské. My však máme svou vlast v nebi, odkud také s touhou očekáváme spasitele Pána Ježíše Krista. On přemění naše ubohé tělo, aby nabylo stejné podoby jako jeho tělo oslavené. Způsobí to jeho moc, kterou si může podřídit všechno. Proto, moji bratři milovaní a vytoužení, moje radosti a koruno, tak stůjte v Pánu pevně, milovaní!

Zpěv před evangeliem

V zářivém oblaku bylo slyšet Otcův hlas: To je můj milovaný Syn, toho poslouvejte!

Evangelium – Lk 9,28b-36

Když se Ježíš modlil, výraz tváře se mu změnil.

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil s nimi na horu pomodlit se. Když se modlil, výraz tváře se mu změnil a jeho šat oslnivě zbělel. A hle, rozmlouvali s ním dva muži – byli to Mojžíš a Eliáš. Zjevili se ve slávě a mluvili o jeho smrti, kterou měl podstoupit v Jeruzalémě. Petra a jeho druhy však přemohl spánek. Když se probrali, spatřili jeho slávu a ty dva muže stát u něho. Jak se potom od něho vzdalovali, řekl Petr Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady! Postavíme tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl, co mluví. Zatímco to říkal, objevil se oblak a zahalil je. Když se octli v oblaku, padla na ně bázeň. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj vyvolený Syn, toho poslouvejte!“ Když se ten hlas ozval, byl už Ježíš sám. Zachovali o tom mlčení a nikomu v oněch dnech nepověděli nic o tom, co viděli.

Homilie

Drazí bratři a sestry!

Golgota a Tábor! V postní době církev nás zve na dvě hory. První znamená utrpení a kříž. Druhá pak znamená naději, radost a útěchu. Obě jsou vzájemně propojeny. Bez radosti z Tábora je těžké přijmout kříž z Golgoty a bez kříže není radost ze vzkříšení. Když se rozhodneme jít s Ježíšem, musíme přijmout, že ve svém životě zakusíme nejen Ježíšovu přítomnost proměněnou, slavnou, ale také Ježíšovu tvář trpící, poníženou. V duchovním životě mnohokrát zažíváme štěstí, světlo, sílu, pokoj, radost, lásku... Ale Bůh nás může také vyzvat, abychom s ním bděli v noci úzkosti, pochybnosti, temnoty, osamění. Když se "všechno hroutí" a všechno chybí; když se dostaví sklíčenost, pocit prázdnoty a nesmyslnosti... Ježíš nezaručuje nepřetržitý pobyt na hoře Tábor. Naopak, se vším realismem zdůrazňuje, že jeho cesta je také cestou strádání a kříže. Horu Tábor nám však dává proto, abychom v kritických chvílích mohli setrvat na kříži po jeho boku.

Petr chce "zvěčnit" zkušenost z hory Tábor. Chce postavit tři stany, aby prodloužil Ježíšovu blízkost, jeho posilující dotek božství. O to však nejde. Za chvíli je třeba sestoupit dolů, do každodenního života. "Stavění stanu" Bohu může být výrazem nevědomého odstupu, omezení jeho přítomnosti na přesně vymezené místo a čas. Je snazší setkat se s Bohem ve "stanu" (v kostele) než ve vlastním srdci. Bůh, který "bydlí ve stanu", nikoho neruší, nikomu nepřekáží (A. Pronzato).

Pobyt s Bohem na hoře může být krásný, plný radosti, lásky a naděje. Ale pak je třeba sestoupit do údolí. Z kontemplace, z blízkosti Boha, musí člověk přejít do každodenního života, do běžných činností, do denního plánu, do nudné rutiny, do každodenní dřiny. Ideál, který poznáváme na hoře Tábor a který nás fascinuje, se v šedém dni často stává rozmazaným a vzdáleným. Pomalu, nenápadně se objevuje pokušení přizpůsobit se, přizpůsobit se ostatním, vrátit se k průměrnosti. Abychom tomuto pokušení

nepodlehli, měli bychom prožít obzvlášť silný zážitek ze setkání s proměněným Ježíšem na hoře. Tu horou je mše sv., Eucharistie. Tento horský vzduch, blízkost a společenství s Ježíšem, nám umožní vytrvat v trpělivosti, věrnosti, někdy i v zápasech, uprostřed všech "výparů světa a civilizace", uprostřed davu, který po nás šlape, často bez pochopení...

Co ovládá můj život? Tábor nebo Golgota? Zažil jsem více radostných nebo spíše smutných chvil? Na které z nich více pamatuji? Uzavírám Boha "ve stanu" svých omezení, očekávání a ambicí? Následuji Ježíše radikálním způsobem, nebo mi stačí průměrnost, vlažnost? Jaké "výpary světa a civilizace" postupně otravují mého ducha? Co v mém životě potřebuje "proměnu", změnu? Co v mém životě potřebuje obrácení? To jsou otázky, na které měl bych odpovědět v letošní postní době, proto zamysleme se nad tím ve chvíli ticha. Amen.